

Kui tullen häddas abbiks sull?"

Kui agga isse juhtub ta

Sün häddä sisse sattuma,

Süs armasaks peab kül sedda häast,

Kui abbi saab ta teiste käest. —

Sün tulletasin mele siis,

Mis öige armastusse wiis,

Mis pangganadki tunnewad,

Et kohhe abbiks ruttawad,

Kus agga abbi tarvis näab,

Et arwitudes kül surma jääb!

Wend ja ödde.

Wennad ja öed, kes kül ühhe issa ja emma lapsed, ei olle iggakord mitte ühhe mele ja möttega, waid neil on saggedaste suur wahhe; ja isseärranes olli se siis rānk nähha, kui riisti usso walgu alles pimedusse katte al maggas.

Aastal 1411, ellas Saksamaal üks mees, nimmega Konrad ja temma ödde. Konrad olli tulli äkkise melega, täis wihha ja furjust allati; agga se ödde olli lahke, helde ja armulinne iggaühhe wasto nenda, et keik tedda armastasid

ja selle wasto jäalle sedda wenda süddamest vihkasid.

Need sammad, wend ja ödde, ollid otsato riksad, sest nemmad ollid omma mannematte käest wägga paljo rahha pärrinud. Kord tulli Konrad omma ödde kuulma ja fui nemmad lahked teine teise wasto ollid, siis piddasid nöu, et tahtsid möllemad ued kirrikud ehitada, aina nende omma fullo peäle ja mis ka kohhe sai ette wöetud. Se ödde ütles agga wennale: „Kule Konrad! sinna ei sa omma kirrikut mitte ni ruttu furjaga walmis, fui minna heaga?” Wend naeris tedda wälja ja läks ärra.

Pärast nöupiddamist, hakkasid möllemad ühtlasse ehitama, teine omma ja teine omma küllase. — sest nemmad ei ellanud mitte ühhe piri peäl. — Kui Konrad wahhete wahhel, omma törahwa jure tulli ja seal ühte tömeest seismas näggi, sutis ta wihha kohhe pöllema ja lõi sedda meest furnuks. Ja sedda teggi temma igga kord, funni kirrik walmis sai.

Se ödde jäalle, kes heaga läbbi sai, ei teinud mund, fui satis laiska tömeest ärra ja wöttis